

Grundsætning, at Jagtretten hører egentlig til Brugsretten og slet ikke til Eiendomsretten; thi jeg læser i § 9: „ved fremtidige Overdragelser af den almindelige Brugsret til en Grund, skal Jagtretten paa Enemærker, forsaavidt den tilkommer Grundeieren, ansees derunder indbefattet, naar ikke udtrykkeligt det Modsatte fastsættes. Det kan vel ikke tydeligere og klarere siges, at Jagtretten hører egentlig til Brugsretten, saa at, naar Brugsretten uden nogen Indskrænkning overdrages, saa er Jagtretten det med det Samme, og at derimod, dersom den skal antages at følge med Grundeieendommen, saa maa det udtrykkeligen fastsættes. Fra den Side kunde jeg altsaa ikke have Noget imod denne Lov, der dog fremstiller en ordentlig Grundsætning, hvorefter Sagen efterhaanden kan ordnes, men jeg anseer det rigtignok for nærværende Tid, og efter den, jeg vil ikke sige, Ret, men den Frihed, som vi efter Omstændighederne have givet Folk, der have Noget at forsvare, og have Hænder paa Skafet til at bruge et Skydegevær, og deres Tal vil jo være meget større i den sidste Tid, derefter vil ikke en saadan Lov, der ikke gienemfører, Grundsætningen om, at Jagtretten hører med og er indesluttet i Brugsretten, hverken behøves og heller ikke virke gavnligt, idet den jo meget mere vil ansees som en Bom for videre Gjennemførelse af de rette frie Grundsætninger, end som en Begyndelse til at gjøre dem gjældende. — Derfor skal jeg ogsaa paa alle Trin stemme imod Loven.

Olesen: Jeg har altid været af den Tro, at jeg burde stemme for Loven, for at faae den ud; thi jeg har troet, at den indeholdt dog noget Godt, saaledes som den er omkalfatret, siden den kom fra et andet Sted; men efter det Foredrag, som jeg hørte for et Dieblif siden af den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts 1ste District (Hjerrild), saa er jeg rigtignok kommen noget i Tvivl med mig selv; thi efter at have hørt alt det Gode, som han nævnte, der følger af Bildet, saa maa jeg tilstaae, at det forekommer mig, som om den hele Lov er uretfærdig, og at man meget hellere maatte give en Lov ud, som gav en Præmie til Gudsieerne, fordi de havde Bildt, istedetfor at give Andre Lov til at skyde det,

naar det skadede; dette Indtryk gjorde Foredraget paa mig, saa jeg veed næsten ikke nu, hvorledes jeg skal stemme. Iøvrigt kan man nok af den samme ærede Rigsdagsmands Foredrag see, at han ikke er nogen praktiff Landmand; thi, var han det, vilde han vide, at han ikke behøver at lære Landmanden at tælle sine Stakke, det kender hver godt, men han kunde have synderlig godt af at vide, hvis han iøvrigt ikke veed det, at Stakkene kunne ikke altid være satte til den 12te Sept., og altsaa endnu mindre tækkede til den Tid; det er meget ofte, at Høsten trækker ud til over September Maanedes Udgang, og i ethvert Fald lader det sig ikke altid gjøre at tælle Stakkene strax, naar man ikke er færdig med Høsten. Man sætter ofte mange Stakke, førend man er færdig med at høste, og førend man kan faae Tid at tælle dem strax; men i Slutningen af September Maaned, naar man ikke mere har Lov til at skyde Spurve, saa spørge de ikke, om de have Lov til at søge de Stakke, der ikke ere tækkede. Det samme Ujensskab til Landbrugets Fordringer fremgaaer af hans Uttringer med Hensyn til Rapsplanter. Af den ærede Rigsdagsmands Foredrag skulde man troe, at det var fordeelagtigt at afmele Rapsmarkerne om Vinteren, siden han mener, at, naar Dyrene have afsbidt Hjerteskuddet, saa skulde Sideskuddene blive desto kraftigere. Jeg troer virkelig ikke, at der er nogen Landmand, som vil tage slige Læreregler tilfølge, jeg troer, at de helst ville være frie for at faae Skuddene afsbidte.

Efter Alt, hvad jeg nu har hørt, befrygter jeg slet ikke, at mit Forslag forkastes; thi den ærede Minister, saavel som Ordføreren og Rigsdagsmanden for Skanderborg Amts 1ste District (Hjerrild), have indrømmet, at det maaskee kunde være rimeligt, at der blev fastsat en anden Tidsbestemmelse med Hensyn til Kragers og Spurves Fredløshed; men, naar man vil træffe en rigtig Tidsbestemmelse, saa er man nødt til at tage hele Aaret, ellers træffer man aldrig den rette. Den ærede Ordfører og Minister have gjort opmærksom paa den store Fordeel, man vilde have af at faae Frihed til at have løsgaaende Hunde, da man derved kunde skræmme det Bildt, man ikke havde